

Kriseforanstaltningsforslag, og man kalder det for et Krisetoldforslag. Jeg ved ikke, hvad en almindelig Forhøjelse af Toldsatserne har med Kriseværn at gøre. Da Socialdemokraterne forelagde deres Forslag om Forlængelse af Importreguleringsforanstaltningerne, anerkendte den højtærede Handelsminister, at Importreguleringen var foretaget for at værne Danmark mod Indførsel af Varer fra valutasvage Lande, og Handelsministeren udtalte, at det ved den paagældende Lovs Vedtagelse var en Forudsætning, at den Foranstaltning, der foretoges, skulde være for det første en Valutakriseforanstaltning og for det andet tjene til at mindske Arbejdsløsheden. Jeg tror, at dette Lovforslag vil virke ganske ved Siden af. Jeg har forstaaet Importregulering i dette Tilfælde som værende en Foranstaltning, der skulde tjene til at mindske Arbejdsløsheden her i Landet og beskytte den danske Industri mod Oversvømmelse af Varer fra Lande, som i Kraft af Valutakrise kunde levere disse Varer til en Pris, som laa under den danske Industris Minimumsproduktionspris. Dette forstaa jeg ved Kriseforanstaltning, og det forstod den højtærede Handelsminister altsaa ogsaa i Februar Maaned derved. Jeg havde for øvrigt troet, at Venstre som Parti ogsaa havde opfattet Kriseforanstaltningerne saaledes, ellers forstaa jeg ikke, hvorfor man i Efteraaret 1920, da Landmandsbanken ønskede at faa gennemført en Politik, der gik Toldbeskyttelsens Vej, ikke gjorde det. Landmandsbanken kunde maaske ikke være reddet, Transatlantisk Kompagni havde vel nok hevet den i Sænk alligevel, men utvivlsomt er det dog, at Masser af Virksomheder her i Landet vilde have været reddet, hvis de to Partier, som nu vil gennemføre det foreliggende Lovforslag, den Gang var gledet til Importregulering eller var gledet til det, som dette Lovforslag i Virkeligheden betyder overfor legitim Import, gledet til at indføre Importforbud her i Landet. Paa den Maade vilde den danske Stat sikkert have været sparet for meget. Jeg siger kun dette som en parentetisk Bemærkning, idet jeg ikke gør mig til Talsmand for Importforbud. Men jeg forstaaer ikke, hvorfor man strittede saaledes imod den Gang, naar man nu vil gaa disse Veje. Jeg forstaaer heller ikke, hvorfor man ikke gik den Vej, som

Industrien dog sikkert har ønsket hele Tiden — det er dog det, som den ypperste Del af Tobaksindustrien, den, der beskæftiger de mange Arbejdere har ønske —, nemlig Protektionismens Vej. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke gik den Vej i August Maaned i Stedet for at tage de skæbnesvangre Skridt til Siden med Importreguleringen, den Kriseforanstaltning som Importreguleringen nu var, som jeg har gjort mine Indvendinger imod, og som jeg mener var af en saadan Art — og den blev det endnu mere ved den Maade, hvorpaa den blev ført ud i Livet —, at den maatte væk. Men jeg ser saaledes paa det, at de Foranstaltninger, man her træffer, er langt, langt værre for begge Industriens Vedkommende.

Det forekommer mig, at dette Lovforslag, der jo er fremsat som et Slags Andelsforslag, idet det er fremsat af to Ministre — og det er jo ogsaa paa anden Maade et Andelsforetagende, nemlig mellem Ministeriet og Industriens Rigsdagsmænd her i dette Ting, den største Del af Industriens Rigsdagsmænd —, det forekommer mig at dette Lovforslag, dette Andelsforetagende, ikke betyder, at man vil bevare en Kriseforanstaltning, men at man for disse to Industriens Vedkommende vil indføre Importforbud, medmindre der da sker ganske uforudsete Ting. Jeg vil her sige til Partiet Venstre og til den højtærede Regering, at for den ene af disse Industriens Vedkommende, for Tobaksindustriens Vedkommende, har de dog lyttet nogle Gange til Røster, som er kommet fra samme Side, hvor ogsaa Røsterne er kommet fra denne Gang, Røster, der gik ud paa, at de og de Kriseforanstaltninger skulde foretages, saa vilde Krisen i Tobaksindustrien være afværget. Men det er jo ikke første Gang, man tager fejl; man har gjort det gentagne Gange. Jeg vil blot minde om, hvorledes den højtærede Finansminister i Efteraaret 1921 forsikrede dette høje Ting om, at naar man gjorde saaledes, som den Sagkundskab, Finansministeren støttede sig paa — [og denne Sagkundskab bestod af Fabrikant Nobel, Grosserer W. Ø. Larsen og Tobaksarbejderforbundets Formand Christian Jensen] —, vilde have, idet de sagde, at naar man blot forhøjede den indenlandske Beskatning, forhøjede Skatten for de smaa danske Fabrikker ligesaa vel som for Im-